

Kjøbstaden, men bo hele Aaret i Landkommunen. Jeg skal, som jeg før har sagt, villigt indrømme, at der gøres nogen Uret ved den nuværende Ordning mod Kjøbenhavn og de store Kjøbstæder, hvor en Del af Byens Borgere drive deres Næring i Byen og bo privat udenfor i et Landsogn, derved, at dette efter den nuværende Ordning som bekendt oppebærer hele den personlige Skat. Jeg maa dog straks sige, at den Uret, som jeg altsaa erkender er til Stede, er for Kjøbenhavns Bedkommende langt, langt mindre end for de Kjøbstæder, hvor et lignende Forhold er etableret, og det vil enhver let indrømme, naar man ser hen til, at Kjøbenhavn er saa heldigt stillet, at den har sine kommunale Indtægter i en saa væsentlig Grad gennem faste Skatter og Afgifter, uafhængig af de personlige Skatter, at det jo kun er lidt over $\frac{1}{3}$ s. — nemlig 34—35 pCt. — af Kjøbenhavns hele kommunale Indtægt, der indflyder i Kommuneskassen gennem den personlige Skat, medens henimod $\frac{2}{3}$ s ere faste Indtægter, aldeles uafhængige af, hvor den paagældende næringsdrivende har sit personlige Ophold. Dette er jo ingenlunde i samme Grad Tilfældet med Kjøbstæderne; det vide vi jo alle. I Kjøbstæderne spiller den personlige Skat en langt større Rolle. Uretten mod Kjøbstæderne bliver derfor i ulige Grad større, naar en som oftest ret betydelig næringsdrivende bliver ved at fortsætte sin Forretning i Byen, men flytter sit personlige Ophold ud i Landkommunen. Jeg erkender som sagt, at der paa dette Punkt er en Uret at gøre god, hvis man overhovedet vil til at forandre den kommunale Skattelovgivning, og har derfor ikke ment paa noget Punkt at burde modsætte mig, at dette Forhold ordnes i Overensstemmelse med Lovforslaget for alle de Kjøbstadbeboeres Bedkommende, der drive deres Næring i Byen, medens de selv bo paa Landet. Men lige saa vist er det, at det er uretfærdigt, om man ikke vil yde de midlertidige Opholdskommuner for saadanne Kjøbstadbeboere andet end en Del af den personlige Skat, som ydes af den paagældende for det Tidsrum, i hvilket han bor i Kommunen, det være sig nu 2, 3, 4 eller 5 Maaneder. Thi det kan man ikke noksom fremhæve, naar man vil være retfærdig over for den paagældende Kommune, at de Foranstaltninger, som disse Kjøbstadbeboere træde — jeg tænker her særlig paa Kjøbenhavnerne, der om Sommeren i stort Antal tage ud i Landkommunerne i Kjøbenhavns Nærhed — ere akkurat lige saa kostbare at tilvejebringe, naar de paagældendes Ophold kun varer en Del af Aaret, som

naar det varer hele Aaret. Det er ganske indlysende, at naar man som i flere Landkommuner i Nærheden af Kjøbenhavn nuværende maa indføre Dag- og Natrestitution, Vej- og Gadebelysning i stort Omfang, store omfattende Kloakanlæg, kort sagt en hel Mængde Foranstaltninger, som man aldeles ikke kunde tænke paa at komme ind paa, naar det kun var en Landkommune, saa koste disse Foranstaltninger akkurat det samme at iværksætte, til Trods for, at en Mængde Bygninger staa tomme de 8 Maaneder af Aaret og kun behøvs de 4 Maaneder. Da nu tillige, som sagt, Kjøbenhavns Betsforhold ere saadanne, at Kjøbenhavn for det Tidsrum, de paagældende Skatteydere bo paa Landet og erlægge deres personlige Kommuneskat der, desuagtet om ikke direkte saa indirekte af disse Skatteydere har en Indtægt, der svarer til omtrent $\frac{2}{3}$ af hele den samlede Indtægt af Skatter og Afgifter i Kjøbenhavn, saa foreskommer det mig ikke, at der er noget som helst uretfærdigt i, at man lader denne ene Tredjedel af den paagældendes Skatteudrede til Landkommunen i Forhold til Tidvarigheden af hans Ophold der. Jeg har for at give denne Betragtning Udtryk stillet et Endringsforslag under Nr. 4, hvorefter Litra b. i § 1 skulde udgaa, medens der til Litra c., som saa bliver Litra b., skulde føjes følgende: „i alle andre Tilfælde medfører midlertidigt Ophold i en Kommune ud over den under Litra a. angivne Tidsgrense fuld Skattepligt til den midlertidige Opholdskommune for hele det Tidsrum, Opholdet varer, Opholdet beregnes i Maaneder, saaledes at mindst 16 Dage af en Maaned regnes for en hel Maaned, medens indtil 15 Dage ikke medregnes“. Jeg har ment at have haft saa meget bedre Høje til at fremsætte dette Forslag, som jo dette Ting, hvad ogsaa blev udtalt af den ærede Ordfører i Begyndelsen af hans Foredrag, i Flor ved Behandlingen af det samme Lovforslag vedtog et Endringsforslag, der gif nøjagtig i samme Retning. Jeg ser heller ikke, at der fra den højtærede Regerings Side kan være noget at indvende imod, at dette Forhold ordnes ved Lov, thi det kan jo ikke være nogen Behagelighed for den højtærede Indenrigsminister at have den Mængde Sager at afgøre ved ministeriel Resolution. Denne Mængde Sager er ganske vist i dette Øjeblik indskrænkede til et Minimum, derved at der er sluttet en privat Overenskomst mellem Kjøbenhavns Kommune og de 3 nærmest interesserede Landkommuner, men hvis denne Overenskomst en støn Dag brister, kan man være forvisset om, at saa vil Indenrigs-